

NS-Nieuwsbulletin

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1151

06.04.2025 (136)

De opvoeding van een boosaardig genie

door Gerhard Lauck

Deel 17

Gevangenschap in Denemarken

Roskilde 1995

Toen ik mijn kamer voor het eerst zag, was ik geschokt. Het eerste wat me opviel was dat er *geen toilet* was! Alleen een wastafel. Dit betekende dat ik voor roomservice moest bellen als ik de gemeenschappelijke keuken wilde gebruiken. (Iedereen die mij ook maar een beetje kent, weet dat ik vol BS zit. Daarom moet ik de wc echt vaak gebruiken!)

Het tweede wat me opviel was een poster, waarschijnlijk achtergelaten door een vorige gast. Ik had medelijden met de jongedame. Ze was zo arm dat ze zich geen kleren kon veroorloven! Ik wilde hem weghalen, maar bedacht me toen. Misschien zou de volgende gast het leuk vinden. Ze was tenslotte mooi.

Aan de andere kant was er een kleine sportschool, dus ik ging weer gewichtheffen.

Dit hotel was klein en gezellig. Het personeel en de gasten werden al snel maatjes. Soms gingen we 's avonds een paar uur bij elkaar op bezoek. We bestelden zelfs een pizza!

De bijnaam van een jongeman was "de piraat". Hij kwam uit een vooraanstaande familie. Hoe dan ook, op een dag dacht hij dat het misschien "cool" zou zijn om een gratis verblijf in een dergelijk etablissement te winnen. Dus nam hij onconventioneel geld op bij een financiële instelling. Daarna ging hij gewoon op de trap

zitten om te wachten op een gratis ritje. Om de een of andere vreemde reden besloot hij al snel dat dit niet echt zijn ding was.

Later ontmoette ik een *echte* piraat in een ander hotel! Hij was veroordeeld voor piraterij. Toen ik dit aan Christian Worch vertelde, herkende hij de naam meteen. Hij kende hem van een eerder hotelbezoek. Het is een kleine wereld!

Een andere gast had uitgebreide reiservaring in Rusland. We wisselden reistips uit.

Een van de medewerkers vertelde me een grappig verhaal. Een paar jaar geleden had een van de gasten het hotel plotseling verlaten zonder zijn rekening te betalen. Een jaar later kwam hij terug om een andere gast te bezoeken, werd herkend en overgehaald om te blijven tot hij betaald was.

Op een heel bijzondere dag hoorde ik muziek buiten mijn raam. Het was een verzetslied! Iemand was langsgereden met het volume hoog, zodat ik het kon horen. Deze attentheid was ontroerend.

Kopenhagen 1995

Dit hotel was veel groter. Het was in veel opzichten mooier, maar er was nog steeds geen toilet. Als wij gasten 's ochtends een wandeling maakten over de grote binnenplaats, zagen we gesprongen plastic zakken met bruine smurrie op de grond liggen. Blijkbaar 's nachts uit de ramen gegooid door gasten met zwakke darmen en gevoelige neuzen.

Ik heb hier een interessante man ontmoet. Hij was gespecialiseerd in een productlijn die leek op vuurwerk. Hij verkocht veel in het Midden-Oosten. Hij had reistips voor die regio en voor Zuidoost-Azië.

Een akelige kant van het verhaal is dat in dit hotel ooit executies plaatsvonden.

Helaas duurde mijn verblijf hier niet al te lang. Ik werd met een privéjet naar het volgende hotel gevlogen. Onderweg kreeg ik een biertje aangeboden. Eerst wilde ik het eigenlijk niet. Maar toen gaf ik toe, omdat ik dacht dat het lang zou duren voordat ik de volgende zou krijgen. Om de een of andere reden voelde ik me een beetje ongerust op deze vlucht.

Het ergste was dat er geen mooie stewardess was! Helemaal geen stewardess! Alleen een half dozijn mannen. Dit was natuurlijk een grote teleurstelling.

Ik zag de lakse beveiliging en besepte dat ik misschien de cockpit kon bestormen en de piloot kon overmeesteren. Ik kwam even in de verleiding. Zo'n incident zou gemakkelijk een internationaal incident kunnen veroorzaken. Maar ik besloot het niet te doen. Noem het ijdelheid of ego.

Mijn uitleveringszaak bij het Deense Hooggerechtshof

Het decor van deze spelshow is de Deense tegenhanger van het Amerikaanse Hooggerechtshof. Dit hof moet beslissen over het verzoek van Duitsland om de uitlevering van een Amerikaanse krantenuitgever, namelijk mijzelf.

De "aanklager" pleit voor de uitlevering. Hij beweert dat de krant in kwestie af en toe materiaal bevat dat in strijd is met de wetten in dit land.

De verdediging voert de volgende argumenten aan:

Ten eerste is het de vraag of iets in de krant daadwerkelijk in strijd is met de Deense wet. Zelfs als dat zo was, is dat niet relevant, want de krant wordt gepubliceerd in de VS. De krant is volledig legaal onder de Amerikaanse wet en wordt uitdrukkelijk beschermd door het Eerste Amendement.

Ten tweede verbiedt de nationale wetgeving uitlevering als de straf in het land van bestemming veel zwaarder is dan in dit land. In Denemarken wordt dit soort "overtredingen" meestal alleen bestraft met een boete. De langste gevangenisstraf die ooit werd opgelegd was twee maanden. Maar in Duitsland is dat vijf jaar!

Ten derde verbiedt de nationale en internationale wetgeving uitlevering voor politieke zaken. Er is een precedent. Een man die beschuldigd werd van betrokkenheid bij de moord op de Egyptische president Anwar Sadat werd NIET uitgeleverd. Het Deense Hooggerechtshof verwierp het uitleveringsverzoek met het argument dat de zaak "politiek" was. De zaak die vandaag voor het Deense Hooggerechtshof ligt, is heel duidelijk strikt politiek. Daarom moet het uitleveringsverzoek worden afgewezen.

Wie wint er?

Het Deense Hooggerechtshof spreekt zich uit ten gunste van de uitlevering! Het beweert dat de zaak "niet politiek" is!

De reguliere media in Denemarken betreuren deze aanfluiting. Het verraadt de kwetsbaarheid van het land voor druk van buitenlandse regeringen.

Waarom gebeurt dit?

Denemarken staat onder zware druk van Duitsland. De Amerikaanse regering doet NIETS om tegenwicht te bieden aan deze druk. Integendeel, een Amerikaanse regeringsfunctionaris verklaart zich publiekelijk neutraal! Dit is een duidelijk signaal dat de VS zich niet verzet tegen de uitlevering van deze Amerikaanse krantenuitgever. Het Hooggerechtshof geeft zich dus over en neemt een politieke beslissing.

Dit schept een zeer gevaarlijk precedent! Dit is een bedreiging voor IEDERE Amerikaan!

Gevangenschap in Duitsland

Ik was zo populair dat alle plaatselijke hotels me als gast wilden hebben! Tussen 1995 en 1999 bracht ik mijn door de staat betaalde vakantie door in vier verschillende faciliteiten.

Hotel #1A - De kerker Hamburg 1995

Toen mijn privéjet landde, was ik onder de indruk van de ontvangst. Verschillende voertuigen stonden klaar om me naar mijn nieuwe verblijfplaats te brengen. Ik reisde in een gepantserde limousine. De veiligheidsmaatregelen bestonden onder andere uit armbanden. Alleen voor mij. Ik was ontroerd, ook al waren ze niet bepaald stijlvol en voelden ze veel te strak aan.

Het volgende hotel was daarentegen een teleurstelling. Het was donker en somber. Gelukkig bleef ik er maar een dag of wat. Later hoorde ik dat mijn goede kameraad Christian Worch daar een paar jaar eerder ook had gelogeed. In mijn vriendenkring werd wel eens gegrapt dat als we allemaal bij elkaar zouden komen en aantekeningen zouden vergelijken, we waarschijnlijk een boek zouden kunnen schrijven over *elk hotel in het land*. Zelfs een cijfer geven.

Hotel #1B - Het doorgangshotel Hamburg 1995

Hoewel het een apart gebouw was, werd dit tijdelijke of doorgangshotel officieel beschouwd als onderdeel van hetzelfde hotel. Het was zeker beter dan Hotel #1A, maar lang niet zo mooi als de eerste twee. Ik verbleef hier ongeveer een maand.

Hotel #2 - Maximale Beveiliging Hamburg

Dit was een van de interessantere hotels. De doucheruimte in de kelder was een executiekamer geweest.

Het belangrijkste: Het had het *beste eten* van alle hotels!

Het nadeel was de slechte verwarming.

Omdat ik wist dat ik van rust hield, kreeg ik een privékamer in de *maximale sereniteitsvleugel*. Ik bracht 23 uur per dag door op mijn kamer met lezen, schrijven en oefeningen.

Elke dag maakten we met een half dozijn speciale gasten in deze vleugel een wandeling van een uur over de mooie binnenplaats. Natuurlijk werden we al snel vrienden. Als je in Rome bent...

Een van de medewerkers noemde ons de *crème de la crème* van de gasten. We voelden ons gevleid!

Mijn wandelvrienden waren onder andere:

* Blacky was een kruidenhandelaar met veel ervaring in het zakendoen in Columbia. Door zijn verhalen leek het Amerikaanse Wilde Westen wel zondagsschool. Hij was duidelijk erg bekend met reizen in Zuid-Amerika. Onze activiteiten vertoonden veel overeenkomsten, ondanks de verschillende productlijnen. Het vergelijken van notities over de "oppositie", namelijk "wetshandhaving", was erg leerzaam!

* Een jongeman was een zeldzame postzegelverzamelaar. Zijn agressieve verwervingstechniek had bijna een concurrent gedood. Zelfs een kogel in het achterhoofd op korte afstand maakte het karwei niet af. In een poging om behulpzaam te zijn, benadrukten oudere en wijzere gasten het belang van *ten minste twee kogels*.

* Een bonthandelaar had een soort kerker onder zijn huis gebouwd voor bepaalde "kinky" activiteiten. Er ging iets vreselijk mis. Het resultaat was een gruwelijke vondst in een vat met zuur.

* Een andere kerel was een voormalige communistische geheime politieagent. Zijn zelfmoordpact met zijn vriendin was maar *half* geslaagd. Ze lag in de kofferbak van zijn auto. Hij hier.

* Een andere oudere man was zo vriendelijk geweest om een zeer rijke man mee te nemen op een onverwachte vakantie. Toen bood hij zelfs aan om de familie van de man te helpen om zich te ontdoen van wat van dat nare spul waarvan algemeen bekend is dat het de bron is van alle kwaad.

Het gecombineerde aantal dodelijke misverstanden was groter dan het aantal mensen in onze vleugel.

Verkeersovertreders werden soms in onze vleugel gezet. Ze waren soms verontrust door het gezelschap dat ze hadden. Lachend zei een personeelslid dat

zijn eigen vrouw ook bezorgd was. In werkelijkheid was het volkomen veilig. In tegenstelling tot het uitschot van de algemene bevolking was onze elitegroep intelligent en rationeel. Bovendien is het zowel onbeleefd als een slechte zaak om te doden zonder goede reden!

Onze bediening woonde in onze vleugel, maar liep of douchte niet met ons. Hij had het grootste deel van zijn leven in hotels doorgebracht. Een onderbreking tussen twee hotelverblijven had maar één dag geduurd. De gemene dame die hem ophaalde, probeerde zich blijkbaar aan hem op te dringen! Zij kwam terecht in een meer en hij weer in het hotel.

Op een dag brachten de "assistent aanklager" en zijn assistent een verrassingsbezoek aan mijn kamer. Hij zei dat hij op zoek was naar een brief. Hij herinnerde zich dat hij hem eerder had gezien, maar dat hij op de een of andere manier door de censor was geglipt. (Het lukte hem niet om hem te vinden. Later heb ik hem wel gevonden en vernietigd).

Terwijl ze mijn uitgebreide correspondentie doorzochten, overwoog ik om mijn bed voor de deur te slepen en zo ons drieën in mijn kamer te barricaderen. Daarna was ik van plan het hem te vertellen: *Eerst beschuldig je me ervan een terrorist te zijn. En dan laat je jezelf zo dwaas in deze situatie brengen! Ik kan je gemakkelijk helpen om je terroristische bewering te bewijzen... door jullie allebei hier en nu te vermoorden!* - Natuurlijk heb ik dit niet echt gedaan!

Na slechts een jaar in deze ontspannende omgeving te hebben doorgebracht, was ik teleurgesteld toen ik hoorde dat ik binnenkort zou vertrekken. De andere gasten troostten me.

Hotel #3 - Het luxe hotel Hamburg 1996 - 1997

Dit was een van de mooiste hotels! Het had zelfs prachtige muurschilderingen uit de goede oude tijd! De verwarming was ook modern, ook al was het gebouw zelf oud. Ik zat op de tweede verdieping dus ik had een mooi uitzicht over het land. Zelfs een windmolen!

Het terrein had een historische betekenis. Vanuit mijn raam kon ik de laatst overgebleven gebouwen van een oud concentratiekamp zien. Het was tijdens en na de Tweede Wereldoorlog door *beide partijen* gebruikt. Niet tegelijkertijd natuurlijk. Althans niet in dezelfde *hoedanigheid*. Ze speelden *om de beurt gast en gastheer*. De vader van een vriend van mij was er te gast geweest.

Vooraf de sportschool was erg leuk. Ik moet bekennen dat ik soms een beetje ondeugend was. Ik vroeg dan bijvoorbeeld aan een andere collega of ik mocht

kijken of ik dezelfde gewichten kon tillen. Dan deed ik dat met ÉÉN hand en deed alsof ik teleurgesteld was hoe zwak ik was geworden op mijn oude dag. Op een keer werd een jongere nieuwsgierig en probeerde tevergeefs hetzelfde gewicht met TWEE handen op te tillen. Hoe dan ook, een van mijn gewichtheftmaatjes dook later ook op in het volgende hotel.

Als de maximale instellingen op de gewichtheftmachines te laag voor me waren, schakelde ik gewoon over op het gebruik van slechts één arm of één been voor dezelfde oefening. Tegen die tijd had ik al één apparaat kapot gemaakt en een stalen staaf verbogen op een ander apparaat.

De andere gasten waren geweldige jongens. Geen van hen maakte het me ooit moeilijk.

Voor het eerst in maanden had mijn kamer zowel een goede spiegel als goed licht erboven. Toen ik er de eerste keer in keek, zag ik tot mijn schrik een lelijke oude meerkoet naar me terugstaren. Er zat duidelijk een gat in de muur. Ik keek naar iemand in de kamer ernaast. Het was allemaal een practical joke!

Een van de gasten werkte als voedselverkoper. Hij zei dat het een geweldige plek was om supergoedkope dure horloges te kopen. Blijkbaar waren sommige nieuwe gasten wanhopig op zoek naar farmaceutische producten.

Na een paar maanden hoorde ik dat ik naar weer een ander hotel zou worden overgeplaatst. Ik wilde hier niet weg. Maar wat kan ik zeggen. Het hoort gewoon bij de last van populariteit.

Hotel #4 - Mijn thuis weg van huis Hamburg 1997 - 1999

Mijn eerste twee maanden in dit hotel waren een *grote teleurstelling!* De grote kazerneachtige kamer vol lawaai, rook en de ergste dingen eisten hun tol van mijn gezondheid.

Een hoger personeelslid fluisterde me in dat de hotelmanager geen grote fan van mij was. Ik denk dat hij gewoon ontevreden was over het lange wachten en dat op mij afreageerde.

Toen ik in de kazerne zat, vertelde een kleurrijke kamergenoot het volgende voorval:

Ik wist dat die eikel me verraden had, dus ik besloot wraak te nemen. Ik liep de bar binnen met een machinepistool. Ik richtte het op zijn knie en schoot het hele magazijn leeg. Toen stopte ik er nog een magazijn in en schoot het leeg in de andere knie. Toen legde ik het pistool op tafel, ging zitten en wachtte op de politie. Mijn advocaat wees erop dat ik duidelijk op zijn benen had gericht, dus dit was

geen poging tot moord. De maximumstraf was vier jaar. Ik kreeg er TWEE.

Op het moment dat ik deze woorden hoorde, zat ik een straf van VIER jaar uit voor het uitgeven van een krant! In Amerika!

Ik had een gesprekje met de middenkadermanager die de leiding had over mijn vleugel. Toen ik hem vertelde dat ik op het punt stond *hem en zijn collega's bij naam en toenaam aan te geven bij mijn vrienden*, werd hij wit! Ik verwachtte represailles, maar die dag of de volgende dag gebeurde er niets.

Toen kwam een medewerker van het hotel naar de kamer en vroeg me hem te volgen. Tot mijn verbazing nam hij me mee naar een andere vleugel van het hotel. Toen ik het kantoor van de manager van die vleugel binnenging, zei hij tegen me: *Je wordt verplaatst naar mijn vleugel. Alles wat je vraagt en wat ik kan geven, zal ik geven!*

Wat een kerel!

Het leven in deze vleugel was oneindig veel beter dan in die barak!

Terwijl ik daar was, filmde de Duitse televisie zelfs een scène voor een detectiveshow in deze vleugel.

Later werd ik overgeplaatst naar een nieuw gebouw met gloednieuwe schone kamers. In de lente kon ik altijd een klein boompje zien bloeien op de privé binnenplaats net buiten mijn raam. Verder had ik nog steeds dezelfde aardige vleugelmanager.

Tijdens mijn hele vakantie correspondeerde ik met gelukwensen over de hele wereld. Ik toonde mijn dankbaarheid door mijn (smaakvolle) naakte babyfoto's naar al mijn vrouwelijke penvrienden te sturen. Ik zette de titel "Sekssymbool en Bureaucaat" onder mijn naam in plaats van het gebruikelijke "Politiek gevangene".

Op een dag dreigde een senior manager plotseling formele stappen tegen me te ondernemen. Waarom? Omdat ik mezelf in een brief aan een van mijn advocaten een "politieke gevangene" noemde. Hij hield vol dat het regime geen politieke gevangenen heeft en dat deze bewering dus *laster was!*

Er werd een compromis uitgewerkt. Hij bleef de censor voor mijn *publicaties*, die hij *altijd in beslag nam*. Maar mijn aardige vleugelmanager werd de censor voor al mijn *correspondentie*, die hij *nooit in beslag nam*.

Een van de publicaties was trouwens van een hulpgroep voor gevangenen. Deze zelfde gevangenenhulpgroep, die de Koude Oorlog had overleefd, werd later verboden door het *democratische* regime na de val van het communisme!

Veel vrienden en sympathisanten bezochten me in het hotel. Zelfs een gepensioneerd politiechef!

Mijn favorieten waren natuurlijk de aantrekkelijke jongedames. Op een keer zaten er DRIE bij me. Ze hetten Lisa, Uschi en Bärbel. De andere gasten in de

bezoekersruimte waren jaloers. Het was zeker goed voor mijn ego.

Als de gelegenheid zich voordeed om een kusje op de cheque te geven, hield ik me soms van de domme en kuste ik het meisje op de lippen. (Geen tong! Niet tasten! Ik wilde mijn geluk niet tarten. Bovendien waren deze jongedames zo aardig om me te bezoeken en me een hart onder de riem te steken. Ik wilde ze niet onderwerpen aan een wrede en ongewone straf). Ze zou zich een beetje schamen, maar niets zeggen. Soms kan een oude meerkoet zijn voordelen hebben.

Ik was ook erg blij om Christa eindelijk te ontmoeten. Deze goede vriendin van Kühnen had ook een leidende rol gespeeld in de nationalistische hulporganisatie voor gevangenen.

Ik heb de fitnessruimte hier niet gebruikt. Maar ik deed oefeningen in mijn kamer. Mijn dagelijkse routine bestond uit een set van 150 push-ups, 1100 sit-ups en 2500 diepe kniebuigingen.

Later piekte ik aan het eind van mijn vijftigste met elke dag 300 push-ups in *één set*. Halverwege de vijftig was ik al gestopt met gewichtheffen. Ik kon 150 lb. krullen.

Ik ging ook op mijn tenen staan, strekte mijn armen naar opzij, horizontaal naar de vloer en balde en balde mijn vuist 14.000 keer. Alleen deze oefening duurde al 45 minuten. Dit was geen probleem. Ik had genoeg tijd om te doden. Bovendien zijn sterke vingers handig in gevechten op korte afstand en bij het klimmen.

Naast correspondentie en lichaamsbeweging besteedde ik veel tijd aan lezen. Meestal geschiedenis en theoretische natuurkunde voor leken. Ik was gefascineerd door microkosmos en macrokosmos. Een puzzel waaraan ik werkte was het aantal atomen in het bekende universum. Als ik in een boek potentieel bruikbare getallen tegenkwam, leerde ik ze uit mijn hoofd. Ik deed alle wiskunde in mijn hoofd zodat het niet te gemakkelijk zou zijn. Uiteindelijk kwam ik uit op 10 tot de macht 70th .

Een ander probleem dat me intrigeerde was het mogelijke bestaan van intelligent leven op andere planeten. En, nog belangrijker, de kans op betekenisvol contact met hen.

Welke intelligente en gezonde levensvorm zou immers iets met mensen te maken willen hebben? Als ik hen was, zou ik dat zeker niet doen. Jij wel?

Natuurlijk ging ik door met mijn andere dagelijkse "mentale oefeningen". Het is makkelijk voor iemand om je *fysieke* bezittingen af te pakken, maar het is moeilijker voor ze om te stelen wat *je in je hoofd hebt*. (Het is me wel gelukt om een paar maanden lang wat geld verborgen te houden).

Helaas mocht deze hemel op aarde niet blijven duren!

In mijn jeugd waren een van mijn broers en ik allebei per ongeluk vergiftigd. Hij lag op de intensive care. Hoewel hij het overleefde, werd hem verteld dat de langetermijneffecten hem op een dag zouden kunnen doden. Dat gebeurde ook,

toen hij van middelbare leeftijd was. Mijn geval was minder ernstig. Maar toen ik *net zo oud* was als hij ten tijde van zijn *dood*, begon ik plotseling *dramatisch dezelfde symptomen te vertonen!*

Ik vreesde voor mijn leven!

Uiteindelijk werd ik naar het ziekenhuis gebracht voor tests. Toen de resultaten terugkwamen, ging ik naar de hotelarts om het verdict te horen. Ze keek lang naar de rapporten. In stilte. Met een heel ernstig gezicht. Toen vertelde ze me twee dingen:

Eerst was alles *in orde*.

Ten tweede *beval ze officieel mijn vervroegde vrijlating aan op medische gronden*.

Hmh...

Het hotelmanagement was echter zo vriendelijk *om* me toch te laten blijven. Ze *stonden er zelfs op*. Ik had immers nog meer dan een jaar vakantietijd tegoed.

Hoe dan ook, ik dacht dat dit wel eens de *enige* vakantie zou kunnen zijn die echt *nooit eindigt*. Dus deed ik het enige logische onder de omstandigheden:

Ik schreef mijn laatste afscheidsbrieven aan mijn dierbaren...

Leven of dood was echter niet mijn grootste zorg. Ik wist dat als ik zou sterven in een hotel van de overheid, mijn collega-dissidenten nooit zouden geloven dat het geen *moord was*. Dit zou kunnen leiden tot een escalatie en echt terrorisme. Dat was het LAATSTE wat ik wilde!

Natuurlijk herinnerde ik me ook het volgende gesprek, dat ik had toen ik nog in de maximale sereniteitsvleugel van Hotel #4 zat.

***Je zult Duitsland niet levend verlaten!
Sie werden Deutschland nicht lebend verlassen!***

Hij staat recht voor me. Hij kijkt me in de ogen. Even bestudeer ik het gezicht van de man die zojuist deze woorden heeft uitgesproken. Mijn zoektocht naar een verborgen betekenis is vergeefs.

Hij lijkt bloedserius!

Het zou een eer zijn om te mogen sterven voor het werk van de Führer! Ik schiet uitdagend terug. (*Es wäre eine Ehre für das Werk des Führers sterben zu dürfen!*)

Nu is hij degene die duidelijk verrast is.

Echt waar?

Natuurlijk! (Natürlich!)

Hij kijkt teleurgesteld. Dan draait hij zich om en verlaat de kamer.

Ik denk na over twee vragen:

Ten eerste: Was hij echt serieus? Of gewoon een goede acteur?

Ten tweede: Als en wanneer ik voor mijn beulen sta en weet dat de dood nog maar enkele seconden verwijderd is, wat zouden dan mijn *exacte laatste woorden* moeten zijn?

We moeten allemaal ooit sterven. Ik wil goed sterven. Ik wil dat mijn dood iets betekent. Hopelijk zelfs iets bereiken. Als ik bij mijn voorouders kom, wil ik mijn hoofd hoog kunnen houden en ze in de ogen kunnen kijken.

**De NSDAP/AO is de grootste ter wereld
Nationaalsocialistische propagandaleverancier!**

Gedrukte en online tijdschriften in vele talen

Honderden boeken in vele talen

Honderden websites in vele talen

